

CHIỀU TÍM

Người ấy đã xa, xa lắm khỏi thêm đời tôi, mà tôi không hề biết được nguyên nhân.

Khi hoàng hôn rũ xuống, gió trong vườn mơn man thổi bông tóc rối, khi những cánh hoa e ấp chợt vỡ nát trong tay tôi lúc nào không hay trong những buổi đợi chờ.

Và cứ thế, thời gian lặng lẽ. Khi những cơn mưa mùa thu đã qua. Sương mù làm lạnh ngắt không gian mùa đông. Cái gì đẹp người ta lại chẳng nhớ nhiều, kỷ niệm của mình, tôi cho là quá đẹp nên tôi cứ mãi buồn và ôm ấp giữ gìn nó trong suốt 10 năm. Ngỡ sẽ mãi mãi theo tôi suốt dọc đường dài năm tháng, nếu không có cái ngày gặp lại.

Người ấy và tôi, ngỡ ngàng nhìn nhau, giữa ranh giới là một mối tình đã vỡ. Giọt nước mắt mừng, tủi không thể nào ngăn lại. Mối nào tíu tíu mỗi lần gặp gỡ ngày xưa, bây giờ bỗng im lặng không thốt được lời:

– Quỳnh!

Không gian chùng hẫng lại, cánh cửa tâm hồn tôi từ lâu đóng kín một quá khứ, chợt mở ra đánh thức trong tôi những hình ảnh muốn được ngủ yên. Đoàn đó, vâng! Làm sao tôi có thể quên được dù nhớ trong những tủi hờn vô cớ, mặc cho thời gian mang những dấu chân chim đặt vào đuôi mắt.

Người ấy có thay đổi gì không? Mà trong mắt tôi vẫn là chàng sinh viên nho nhã ngày nào mà một thuở mơ mộng tôi đã đắm chìm trong tiếng đàn, tiếng hát của chàng.

Thoáng về rất nhanh trong trí nhớ tôi những buổi hẹn hò, những chiều đưa đón. Tình yêu của tôi cuộn cuộn như dòng thác Cam Ly, êm đềm như mặt hồ Than Thở, làm tôi mỗi bước rong chơi những chiều trên Vallée d'amour.

Nhưng bất chợt chàng rời xa cao nguyên, bỏ lại nơi đây giảng đường mà đúng nghĩa với lòng tôi, thật là hoang vắng:

– Sao nhìn anh lâu thế? Đã quên rồi sao?

Tôi lắc đầu, vừa lúc một giọt nước mắt trong veo nhỏ xuống bàn tay:

– Thời gian ngần ấy năm mà anh cũng có thay đổi bao nhiêu đâu...

Đoàn bước vào, tiếng giày nghiêng những viên sỏi trên khuôn viên đầy hoa trước nhà. Tôi lặng lẽ đi bên cạnh, bức rèm được vén lên trên cánh cửa vẫn thường hay buông kín, đón lấy ánh nắng vàng hoe sắp cuối ngày:

– Bây giờ em sống ra sao? Gia đình ta có gì thay đổi?

– Con bé út ngày xưa hay vòi quà anh, nay đã tốt nghiệp đại học. Những người khác đã có gia đình riêng.

– Còn Quỳnh?

Tôi thay lời trách cứ:

– Khi chưa biết rõ nguyên nhân tan vỡ trong cuộc đời của mình, thì em chưa thể thay đổi được.

– Vậy có nghĩa là Quỳnh vẫn...

Tôi cố thật thản nhiên tiếp lời Đoàn:

– Cũng có thể xưa kia em đã lạc đường và bây giờ vẫn chưa tìm được hướng đi.

Hoàng hôn se lạnh, tách trà bốc khói thơm ngan ngát trên tay Đoàn, chàng lặng im, tôi nhìn thấy đuôi mắt của Đoàn đã có những lần nhăn của tuổi tác.

– Còn anh, chị ấy... đâu rồi?

Chàng cười nhẹ khoe chiếc răng khểnh, ngập ngừng:

– Biết nói thế nào nhỉ? Anh và cô ấy không còn sống với nhau mấy năm rồi.

Tôi bất ngờ trước điều vừa nghe thấy, đầu óc tôi chợt trống rỗng, không nghĩ ra điều gì. Một cái vòng lẩn quẩn. Tại sao ngày xưa Đoàn bỏ đi không một lời. Rồi bây giờ trở lại thì cũng vừa từ giã một người?

Tôi kéo cao cổ áo, những ngón tay cô đơn lùa vào mớ tóc dài. Sương mù là đà ngoài cửa kính, Đoàn khẽ khàng:

– Một chút nông nổi có khi người ta phải trả giá bằng cả cuộc đời!

Ngón tay Đoàn run run môi thuốc, làn khói như ảo ảnh loang ra.

– Nếu... nếu ngày xưa chuyện của mình anh nghĩ sâu hơn.

Một tiếng vỗ nào đó khô khan trong lòng, tôi nhún vai:

– Nếu là em, em sẽ lấy sự vấp ngã để nhắc mình thận trọng hơn chứ không bao giờ hối tiếc và quay lại để bắt đầu một câu chuyện đã kết thúc.

– Đã nhiều lần anh cố tìm dịp để trở về đây, ít nhất là để nghe em trách hờn anh...

Tôi nhìn Đoàn như nhìn một khối vô nghĩa. Bây giờ trong tôi chỉ còn một thắc mắc, lý do nào đã gây nên sự gãy đổ của mối tình mà ngày xưa tôi vẫn cho là rất đẹp, và cho đến hôm nay vẫn không ai có thể biết được, ngoài Đoàn.

– Còn em cũng mong gặp lại anh, nhưng không phải để trách hờn, mà để nghe anh giải thích tại sao ngày xưa anh lìa xa nơi này.

– Nếu nói rõ ra, em đừng cho là anh cố ý phân trần, thật sự thì do gia đình anh... muốn vậy!

– Anh định nói rằng anh phải chấp nhận những chuyện ngoài ý muốn?

Đoàn bói rôi:

– Không phải vậy... ồ... có thể lúc ấy anh vì bông bột và anh nghĩ mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi, nhưng anh và cô ấy không hợp nhau. Những mâu thuẫn thường xuyên xảy ra và sự nóng nổi của anh đã kết thúc như thế.

Tôi thở dài ngao ngán:

– Dẫu sao người phụ nữ kia cũng thiệt thòi hơn anh.

– Những ngày sau đó đối với anh là niềm hối tiếc vô hạn, anh nghĩ đến em, giá như ngày xưa em giữ anh....

Tôi sững sờ giây lâu và nổi thất vọng về Đoàn dấy lên trong tôi. Một kỷ niệm mà tôi yêu quý giữ gìn trong suốt 10 năm dài vụn tan vỡ:

– Anh thật là một người ích kỷ, anh quá yêu bản thân mình và anh cho rằng tất cả mọi người phải...

– Đừng nghĩ về anh như thế, em không cho anh một cơ hội để anh chuộc lại lỗi lầm của anh sao?

– Có những việc em vẫn muốn bắt đầu dù rất muộn, nhưng chuyện của mình thì không thể. Em chỉ muốn biết một sự thật chứ không hề có ý định níu kéo.

Đoàn thảng thốt:

– Quỳnh!

– Em đã bị loại ra khỏi cuộc đua trong tình cảm của anh, có nghĩa là em đã thất bại, nhưng em không hối tiếc, bởi từ lâu em đã và vẫn sống trung thực với lòng mình, em không quen lọc lừa, cân đo trong tình cảm. Em rất tôn trọng tình yêu của em và em không muốn nó bị xúc phạm.

– Em không còn muốn em là một người bạn, một người chia sẻ niềm vui, nỗi buồn của anh nữa rồi sao?

Tôi tưởng như người ngồi trước mặt tôi không phải là một người đã làm tôi một thời có thể quên đi niềm tin của cuộc đời:

– Ngày xưa em đã từng mong như thế, nhưng ngày xưa đã hoàn toàn không giống hôm nay. Vai trò của em, anh đã phủ nhận, đã hắt hủi. Chúng ta chẳng nên trách nhau. Anh cứ hãy đi theo con đường của anh, và dĩ nhiên nó đã không còn có em từ lâu...

– Thật sự chúng ta không còn gì để nói với nhau nữa sao Quỳnh?

Tôi lắc đầu, một hình ảnh quá đẹp vừa vỡ nát trong tôi. Tiếng chân Đoàn rời xa. Một đóa hoa vừa rũ úa trong vườn. Giàn hoa tím càng làm cho hoàng hôn sẫm lại. Tôi nhìn qua cửa kính, một cánh chim lẻ loi vừa vụt qua tầm mắt.

Thật sự mối tình đã xa cách hơn 10 năm, tôi ngỡ đã tuyệt vọng, chết đi vì nó, nhưng khi gặp lại thì thực tế lại làm thay đổi. Bây giờ thì tôi hiểu rằng, tất cả những gì thường trở nên đẹp đẽ chỉ vì người ta chỉ nhìn một góc cạnh mà tôn vinh nó và mong mỗi một lần gặp lại, có khi chỉ để thất vọng vì lần gặp gỡ đó mà thôi....

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Nguồn: Internet eMail by CATHY chuyển

---

*Đăng ngày Thứ Sáu, September 1, 2023
Ban Kỹ Thuật Khoa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*